

blagostanje slovenskega naroda prepričan, da bo vzdržal kakor je sicer majhen, če bo znal gospodarsko napredovati.

Pravega zadružnega duha si nas učil, zadružne ideale pa tudi branil s pogumom, ki smo ga vsi črpali iz Tvojega velikega duha. Nikdar ne bomo pozabili, kako si nam sporočal s Hvara v težkih dneh dvojne krize: Rajši glavo kot svobodo. Eden zadnjih Tvojih podpisov se blesti na vlogi v obrambo svobode združništva. Zadnji Tvoj javni govor na slovenskih tleh na skupščini Zadružne zveze je bil poziv k pogumu in vztrajnosti. 23 let si nas vodil uspešno kot predsednik Zadružne zveze in kot vreden naslednik očeta slovenskega združništva dr. Kreka.

Izpolnil si svojo dolžnost.

Pripovedoval si sam, kako si kot mlad dijak, vpisan v skrivno društvo, podpisal s lastno krvjo prisege zvestobe in ljubezni do slovenskega naroda. Mi pričamo danes: To prisege si izpolnil v polni meri.

Na Tvoj odziv na naš zadnji pozdrav, predsednik naš, sprejmi obljubo svojih združnikov; Glej, po Tvojem zgledu hočemo tudi mi spolniti svojo dolžnost v polni meri.

Za tem govorom je pristopil na govorniško tribuno akademik Leskovar, ki je poslal velikemu prijatelju in velikemu dobrotniku naše mladine nekaj kratkih zahvalnih besed v slovo.

Ura je bila že skoraj pol dveh, ko se je zaključevala pogrebna slovesnost v Navlju. Čez nesmrtno počivališče naših velikanov se je razleglo zadnje petje v slovo tistemu, ki je slovensko pesem tako ljubil in jo tako rad poslušal. Pevski zbor je zapel »Usliši nas, Gospod!«

Ko je potihnil tudi ta zadnji žalni klic za njim, so pristopili h krsti svojci in odličniki in se zadnjič poklonili njegovim zemskim ostankom. Za njimi pa se je mimo odprtega groba začela valiti dolga množica pogrebcev, ki so mu s pobožno molitvijo in zvesto mislijo poslali zadnji spomin v slovo.

Sodelovanje naše vojske pri pogrebu dr. Korošca

Kot bivši ministrski predsednik in aktivni minister ter nosilec najvišjih odlikovanj je bil dr. Anton Korošec deležen tudi na svojem pogrebu najvišjih časti, ki mu jih je izkazala naša vojska. Že pred 9. uro zjutraj se je postavila pred stolnico častna četa z vojaško godbo na čelu. Častno četo so otvorili 4 vodi 40. pešpolka triglavskega, sami mladi stasiti vojaki. Vojaški godbi pa je poveljeval višji vojni kapelnik g. Ferdo Hercog. Kmalu je prispela tudi topovska lafeta, pred katero je bilo vpreženih šest konj. Ob izhodu iz cerkve pa se je z golimi sabljami v rokah postavilo 12 podčastnikov-narednikov, ki so pozneje tudi spremljali krsto do pokopališča. Poveljnik odredov, ki so sodelovali pri pogrebu, je bil major g. Milivojevič. Pred krsto je stopalo tudi 12 častnikov, poročnikov in podporočnikov, ki so nosili najvišja odlikovanja, katera je za časa svojega življenja prejel pokojni voditelj dr. Anton Korošec.

Venca Nj. Vel. kralja Petra II. in Nj. kr. Vis. kneza-namestnika Pavla so nosili prav tako podčastniki naše vojske.

Za krsto pa je v prvi vrsti odličnikov stopal zastopnik Nj. Vel. kralja Petra II. poveljnik dravske divizije divizijski general g. Ljubomir Stefanovič.

Med drugimi odličniki smo opazili še poveljnika za utrjevanje divizijskega generala g. Leva Rupnika, nadalje planinskega generala g. Lukiča, pehotnega generala g. Masiča in artilerijskega generala g. Ferda Janeša. Nadalje so bili zastopani komandanti vojaških edinic ljubljanske garnizije s številnimi višjimi in nižjimi častniki. Prisostvoval je pogrebu tudi poveljnik dravskega žandarmerijskega polka polkovnik g. Alojzij Barle.

Poleg naše aktivne vojske se je pogreba udeležilo tudi posebno odposlanstvo Združenja rezervnih oficirjev in bojnikov.

Častni sprevod je zaključila baterija topništva iz sestava 14. artilerijskega polka.

*

Poslednji pozdrav je pokojniku izkazala naša hrabra vojska med molitvami za njegov dušni mir pri odprtem grobu s častnimi salvami iz pušk in topov. Vsi navzoči so imeli pri tem občutek, kot da lega v grob vladar in res smo Slovenci položili k večnemu počitku svojega vladarja, kateremu so bile izkazane ob grobu prave vladarske časti od strani naše hrabre armade. Ta počastitev je pa dokaz, kako priljubljen je bil blagopokojni tudi pri naši armadi in pri naših vojaških predstojnikih.

Pogovarjal se je z Bogom . . .

Naš voditelj dr. A. Korošec je že dolgo let bolehal na sladkorni bolezn, katero je tiščal v ozadje z zdravniško pomočjo ter lastno vztrajnostjo v delu za dobrobit Jugoslavije, kateri je bil povsod potreben v dnevih njenega veselega rojstva, napredovanja in posebno še v sedanjih resnih časih. Zavedal se je izredne obrambne sile naše mlade države; a iz dna svoje globoke duše je bil odločno za mir. Vse njegovo delovanje na znotraj v državi in napram zunanjim sosedom je temeljilo na stremljenju, da je največji blagoslov za napredek doma in v svetu — mir med narodi.

Neizčrpne sile bratske ljubezni je uporabil z veliko spretnostjo, da je prišlo tik pred izbruhom sedanje vojne do sporazuma med Hrvati ter Srbi. Nismo še začeli prav srkati iz keliha našega notranjega izmirjenja, že je zadivjal evropski vojni vihar, ki je hudo zadel tolikanj miroljubno srce voditelja Slovencev. Udarci, ki so zadel nezasluzeno v tej vojni manjše ter po svetovni vojni v samostojnosti poklicane narode, so ga močno boleli. Od enega do drugega razburljivega svetovnega dogodka je zbiral vse svoje duševne ter telesne sile, da je pomagal zunanjepolitični čolnič naše države obdržati v pristanišču za nas Jugoslovane zasluženega miru. Ko je bilo stališče Jugoslavije v drugem letu evropske vojne po človeški sodbi izven nevarnosti vojnih zapletljajev, je začela na dr. Koroščevo močno srce trkati zavest — odpoklican boš v večni vsemir, preden bo odjeknila v svet angelska božična pesem: Mir ljudem na zemlji . . .

Slovo slovenskega dijaštva od dr. Korošca

V svojem življenju je bil dr. Korošec poseben ljubitelj in dobrotnik našega dijaštva. Zato je posebno dijaštvo z globoko žalostjo v srcu jemalo od rajnega slovo.

Slovenska dijaška zveza je sklicala v spomin pokojnika dva žalna zbora v soboto, dne 14. decembra popoldne, in to enega v Mariboru na klasični gimnaziji, drugega pa v Ljubljani v frančiškanski dvorani. V Mariboru so dijaki v popolni temi gledali osvetljeno sliko svčjega dobrotnika in poslušali ganljive besede prof. Klasinca, ki se je v lepem govoru spominjal vseh pokojnikovih dobrih del, storjenih našemu dijaštvu. V Ljubljani so pa žalnemu zboru srednješolskega dijaštva prisostvovali še slušatelji vseučilišča (akademiki). Zastopnik Slovenske dijaške zveze akademik Leskovar je po obrazložitvi pomena žalnega zbora izgovoril pomembne besede, da se bodo dijaki odslej s ponosom imenovali: »Koroščeva mladina«.

Zadnji pozdrav slovenskega dijaštva je bil izrečen dr. Korošču iz ust akademika Leskovarja ob odprtem grobu. Zahvalil se mu je za vse neštete podpore, katerih so bili deležni slovenski dijaki skozi dolga desetletja pokojnikovega življenja. Slovensko dijaštvo bo svojega velikega dobrotnika ohranilo v trajnem spominu, v zahvalo za vse dobrote se bo pa držalo njegovih načel.

Na praznik Brezmadežne se je podal iz Beograda maševat k Mariji Snežni, ki je v bližini. Ko so ga videle sestre pred službo božjo potrtega, so ga vprašale, kaj mu je in kako bi ga razvedrile?

Odgovoril je kratko in brez pomisleka: »Dasi je največji in najlepši Marijin praznik, bi najraje prav za prav opravil sveto daritev v črni mašni obleki, če bi to bilo dovoljeno po obrednih predpisih.«

Sestre je osupnil črnogledi odgovor. Skušale so blagega gospoda odobrovoljiti ter mu pregnati otožne misli med službo božjo s petjem najbolj ganljivih slovenskih Marijinih pesmic, kojih v srce segajoči milini je bil iz dna duhovniške duše dostopen in so mu privabljale ob navadnih prilikah izraz notranje zadovoljnosti in sreče v obraz.

Ko je končal sveto daritev, so bile sestre uverjene, da so dosegle s petjem svoj dobro hoteči namen. Na vprašanje, kako mu je ugajalo petje domačih Marijinih pesmi, je odgovoril otožno — a premišljeno in s poudarkom:

»Sestre, jaz vas nisem slišal, ker sem se celo sv. mašo pogovarjal z Bogom . . .«

*

Beleženi odgovor je dal g. dr. Anton Korošec na praznik Brezmadežne 8. decembra. Dne 14. decembra zjutraj ga je poklical k sebi na večno trajajoči pogovor Bog, s katerim se je razgovarjal med sveto mašo tako zatopljeno na najlepši Marijin praznik, da je preslišal ubrano petje tolikanj prisrčnih Marijinih pesmic.